

Rolnummer 2233
Arrest nr. 134/2002 van 25 september 2002

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 19*bis* van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals ingevoegd bij decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij decreet van 22 december 1993, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, L. Lavrysen en A. Alen, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

Bij arrest nr. 96.825 van 21 juni 2001 in zake R. Van Den Steen en M.C. Cornelis tegen het Vlaamse Gewest en de burgemeester van de stad Aalst, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 16 augustus 2001, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 19*bis* van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat het aan de aanvrager van een vergunning of de exploitant die op grond van artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een beroep tegen een beslissing met betrekking tot een inrichting van eerste klasse instellen, een dossiertaks van 10.000 frank oplegt, terwijl aan de natuurlijke of rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, alsook elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen, die op basis van artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse, een dossiertaks van 250 frank wordt opgelegd ?

2. Schendt artikel 19*bis*, § 4, van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat het beroep van een indiener die bij het beroepschrift een bewijs van volledige betaling gevoegd heeft zoals bepaald in § 4, onvankelijk verklaard wordt, terwijl het beroep van een indiener, die de verschuldigde dossiertaks gedeeltelijk betaald heeft, en bij het beroepschrift een bewijs van de gedeeltelijke betaling gevoegd heeft, doch niet binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van de kennisgeving voorzien in artikel 19*bis*, § 4, laatste lid, van het milieuvergunningsdecreet het vereiste bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks gevoegd heeft bij het beroepschrift, terwijl de resterende dossiertaks binnen de 14 kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving, (daadwerkelijk en voor de overheid middels het bewijs van creditering van de speciaal daartoe bestemde rekening verifieerbaar) betaald werd, onontvankelijk verklaard wordt ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De verzoekende partijen voor de Raad van State zijn exploitanten van een milieuvergunningsplichtige pluimveeslachterij. In 1997 werd hun aanvraag tot vernieuwing van de vergunning geweigerd.

Tegen de weigeringsbeslissing stelden de verzoekers een beroep in bij de Minister. Bij het verzoekschrift werd een bewijs van betaling van 5.000 frank dossiertaks gevoegd. In een aanmaning werd de verzoekers meegedeeld dat de dossiertaks 10.000 frank bedroeg en dat binnen veertien dagen een bewijs van volledige betaling van de dossiertaks bij het verzoekschrift moest worden gevoegd. De verzoekers stortten daarop de nog verschuldigde dossiertaks, doch lieten na het bewijs daarvan te versturen.

Het Vlaamse Gewest en de stad Aalst stelden daarop dat het beroep van rechtswege onontvankelijk was en dat daardoor ook de exploitatie van de inrichting moest worden stopgezet. Tegen beide beslissingen hebben de verzoekers een beroep tot vernietiging met een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad van State.

In een arrest van 16 juli 1999 werd de beslissing tot stopzetting geschorst en werd geoordeeld dat de exploitatie mocht worden voortgezet tot de Raad ten gronde uitspraak had gedaan over de betwisting omtrent de ontvankelijkheid van het beroep bij de Minister. In het kader van de behandeling van de beroepen tot vernietiging hebben de verzoekers de Raad van State verzocht de bovenvermelde prejudiciële vragen te stellen.

Er zij nog vermeld dat tegelijk met het stopzettingsbevel ook een strafzaak tegen de verzoekers aanhangig werd gemaakt, waarin de verzoekers zowel in eerste aanleg als in beroep werden vrijgesproken.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 16 augustus 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 11 oktober 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 oktober 2001.

Memories zijn ingediend door :

- R. Van Den Steen en M.C. Cornelis, wonende te 9310 Moorsel, Hollestraat 49, bij op 22 november 2001 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, bij op 26 november 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 december 2001 ter post aangetekende brieven.

R. Van Den Steen en M.C. Cornelis hebben een memorie van antwoord ingediend bij op 4 januari 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 30 januari 2002 en 27 juni 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 16 augustus 2002 en 16 februari 2003.

Bij beschikking van 8 mei 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 29 mei 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 8 mei 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 29 mei 2002 heeft de voorzitter in functie gezegd dat rechter E. Derycke, wettig verhinderd, als lid van de zetel vervangen is door rechter A. Alen.

Op de openbare terechtzitting van 29 mei 2002 :

- zijn verschenen :
- . Mr. J. Ghysels, advocaat bij de balie te Brussel, voor R. Van Den Steen en M.C. Cornelis;
- . Mr. J. De Coninck *loco* Mr. J. Nijs, advocaten bij de balie te Dendermonde, voor de Vlaamse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en P. Martens verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van R. Van Den Steen en M.C. Cornelis

Over de eerste prejudiciële vraag

A.1.1. De in het geding zijnde dossiertaks werd ingevoerd bij decreet omdat de Raad van State oordeelde dat het gaat om een indirecte belasting die overeenkomstig artikel 110 (thans artikel 170) van de Grondwet door de decreetgever moet worden vastgesteld.

Bij de totstandkoming van de in het geding zijnde bepaling had de Raad van State zich reeds afgevraagd of het grote verschil tussen de bedragen van die taks, naargelang het gaat om de vergunningaanvrager dan wel om een derde, te rijmen was met het gelijkheidsbeginsel. De Raad van State had eveneens opgemerkt dat het niet aangewezen is een bovenmatige drempel te stellen tegenover degenen die gebruik willen maken van hun recht op beroep en dat de dossiertaks zou moeten worden terugbetaald indien de beroeper voldoening krijgt. Met de opmerkingen van de Raad van State werd evenwel geen rekening gehouden.

A.1.2. Volgens de verzoekers voor de Raad van State is het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de vergunningaanvrager die naar gelang van de inrichting een dossiertaks van 5.000, 10.000 of 20.000 frank moet betalen wanneer hij beroep instelt en, anderzijds, de derde die slechts een dossiertaks van 250 frank moet betalen niet verantwoord, nu beide categorieën hetzelfde vragen, namelijk de beoordeling in tweede aanleg van een administratief beroep.

A.1.3. Volgens het Vlaamse Gewest is de *ratio legis* van de in het geding zijnde bepaling ingegeven door de vaststelling dat diegene die een te verwachten winstgevende onderneming wil beginnen een deel van de kosten dient te dragen van het onderzoek dat de overheid verplicht is te doen naar de hinder of schade die die onderneming kan veroorzaken voor de mens en de natuur.

A.1.4. De verzoekende partijen wijzen evenwel erop dat de betwisting draait omtrent de betaling van een dossiertaks bij het instellen van een beroep. De administratieve tweede aanleg strekt niet tot een bijkomend onderzoek maar tot de uitvoering van een controle op het eerder gedane onderzoek, waarvoor de vergunningaanvrager, in tegenstelling tot de derden, reeds een bijdrage heeft betaald. Het beroep wordt ingesteld omdat de indiener meent dat de overheid in eerste aanleg en op basis van het gedane onderzoek, waarvoor de verzoeker een gedeelte van de kosten heeft gedragen, een onterechte beslissing heeft genomen. In die zin verschilt zijn situatie niet van die van de derde die een beroep instelt.

De beroepers die aanvrager of exploitant zijn en de beroepers die rechtstreeks hinder ondervinden zijn beiden particulieren. Zij streven allebei hun persoonlijke belangen na. Het onderzoek waartoe de dossiertaks moet dienen vergt in beide gevallen dezelfde onderzoeksdaten.

A.1.5. De oplegging van een verschillende dossiertaks in beroep berust derhalve niet op een objectief criterium en draagt niet bij tot het door de decreetgever vooropgestelde doel. De maatregel komt integendeel voor de vergunningaanvrager neer op een onverantwoorde drempel om het administratief beroep in te stellen.

A.2.1. De tweede prejudiciële vraag betreft het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de indiener van het beroep die de verschuldigde dossiertaks betaalt en tijdig een bewijs van betaling bij zijn verzoekschrift voegt, en, anderzijds, de indiener van het beroep die de dossiertaks betaalt, doch nalaat het betalingsbewijs tijdig over te zenden.

A.2.2. Volgens de parlementaire voorbereiding moet de bijvoeging van het bewijs van betaling het mogelijk maken snel te controleren of de dossiertaks is betaald, nu het decreet voorziet in een korte behandelingstermijn voor het beroep. Met de huidige technologische vooruitgang is het absoluut niet moeilijk om na te gaan of een persoon die op een speciale bankrekening een bedrag moet storten, dat ook daadwerkelijk heeft gedaan binnen de voorgeschreven termijn. Het onderscheidingscriterium om het bewijs van betaling in aanmerking te nemen is bijgevolg niet adequaat.

De gevolgen van de maatregel zijn ook onevenredig met de nagestreefde doelstelling. Het niet tijdig leveren van het betalingsbewijs heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg, met de definitieve onmogelijkheid om de betwiste beslissing nog aan te vechten. Zoals in het geval van de verzoeker kan die sanctie leiden tot verplichte stopzetting van de beroepsactiviteit.

A.2.3. In hun memorie van antwoord wijzen de verzoekers ook erop dat de overschrijding van de korte behandelingstermijn, die de verantwoording vormt voor de sanctie van onontvankelijkheid, leidt tot een stilzwijgende vergunning. De stilzwijgende vergunning is echter door het Hof ongrondwettig geacht. Het is kennelijk onredelijk om met het oog op een korte behandelingstermijn die niet op een grondwettige manier wordt gesanctioneerd, de niet-bijvoeging van het betalingsbewijs te bestraffen met onontvankelijkheid van het beroep.

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.3. Met betrekking tot de eerste prejudiciële vraag meent de Vlaamse Regering dat de beide categorieën van beroepers niet in voldoende mate vergelijkbaar zijn, doordat ze beiden met de instelling van het beroep een ander doel nastreven. De vergunningaanvrager wenst een hinderlijke inrichting te exploiteren, terwijl de derde die exploitatie wil bestrijden om hinder aan het leefmilieu te voorkomen.

In de hypothese dat het Hof van oordeel zou zijn dat beide categorieën van personen zich wel in een vergelijkbare positie bevinden, is het onderscheid verantwoord. De *ratio legis* van het invoeren van een dossiertaks is blijkbaar ingegeven door de vaststelling dat diegene die een te verwachten winstgevende onderneming wil beginnen een deel van de kosten dient te dragen van het onderzoek dat de overheid verplicht is te doen om uit te maken of de onderneming hinderlijk is voor het milieu. Vanuit dat oogpunt is het begrijpelijk en redelijk dat een onderscheid wordt gemaakt naar gelang van de hoedanigheid van diegene die het beroep instelt en naar gelang van de aard en de omvang van de door de inrichting te verwachten hinder en schade voor het leefmilieu.

Het is zo dat de kosten van het onderzoek niet veel zullen verschillen naargelang het beroep door de vergunningaanvrager, dan wel door een derde wordt ingesteld. Dit belet evenwel niet dat van de vergunningaanvrager een hogere bijdrage in het onderzoek mag worden gevraagd. De beroepsmogelijkheid van de derde zou worden uitgehold indien hij zou worden verplicht een hoge dossiertaks te betalen. De derde beoogt in beginsel met het instellen van het beroep geen geldelijk voordeel te verkrijgen. Zijn enige bekommernis bestaat erin de door de exploitatie te verwachten hinder te vermijden en aldus het leefmilieu te beschermen.

Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag meent de Vlaamse Regering dat het niet de in het geding zijnde bepaling is die het onderscheid tussen de twee categorieën van beroepers tot stand brengt, doch wel het eigen verzuim van de categorie van personen die heeft nagelaten tijdig het bewijs te leveren van de betaling van de volledige dossiertaks.

- B -

De in het geding zijnde bepaling

B.1. Artikel 19*bis* van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt :

« § 1. Een dossiertaks, waarvan de opbrengst rechtstreeks en integraal in het Fonds voor preventie en sanering inzake leefmilieu en natuur wordt gestort, wordt geheven lastens elke natuurlijke of rechtspersoon die op eigen initiatief een aanvraag bij de overeenkomstig onderhavig decreet bevoegde overheid indient met het oog op het bekomen van een milieuvergunning alsmede lastens elke natuurlijke of rechtspersoon die op eigen initiatief een beroep bij de overeenkomstig onderhavig decreet bevoegde overheid indient tegen een beslissing in eerste aanleg over een milieuvergunningsaanvraag.

§ 2. De in § 1 bedoelde dossiertaks is verschuldigd op het tijdstip dat de natuurlijke of rechtspersoon een vergunningsaanvraag, bedoeld in de artikelen 9, 15, 15*bis*, 18, § 3, en 27, of een beroep, bedoeld in het artikel 23, indient.

§ 3. Het bedrag van de in § 1 bedoelde dossiertaks, wordt vastgesteld als volgt :

1° 20.000 frank : voor de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 1°, die op basis van artikel 23 een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse die onderworpen is aan een milieueffectenrapport en/of veiligheidsrapport;

2° 10.000 frank : voor de indiener van een vergunningsaanvraag met betrekking tot een inrichting vermeld *sub* 1 evenals voor de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 1°, die op basis van artikel 23 een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse;

3° 5.000 frank : voor de indiener van een vergunningsaanvraag met betrekking tot een inrichting van de eerste klasse evenals voor de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 1°, die op basis van artikel 23 een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de tweede klasse;

4° 2.500 frank : voor de indiener van een vergunningsaanvraag met betrekking tot een inrichting van de tweede klasse;

5° 250 frank : voor de personen bedoeld in artikel 24, § 1, 5°, die op basis van artikel 23 een beroep instellen met betrekking tot een inrichting van de eerste of tweede klasse.

§ 4. Een bewijs van betaling van voormelde dossiertaks moet worden gevoegd bij de vergunningsaanvraag of het beroepschrift.

Het niet bijvoegen van het bewijs van volledige betaling van de overeenkomstig onderhavig artikel verschuldigde dossiertaks bij de milieuvergunningsaanvraag heeft van rechtswege de onvolledigheid van bedoelde vergunningsaanvraag tot gevolg.

In geval, in strijd met het eerste lid, het bewijs van betaling van de verschuldigde dossiertaks niet bij het beroepschrift is gevoegd, wordt de indiener van het beroep hiervan in kennis gesteld bij ter post aangetekend schrijven. Indien de indiener van het beroep binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving het vereiste bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks niet heeft toegevoegd aan zijn eerder ingediend beroepschrift, wordt dit beroep van rechtswege onontvankelijk.

§ 5. De Vlaamse Regering wijst de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan die belast zijn met de inning en de invordering van de dossiertaks en met de controle op de naleving van de verplichting inzake de dossiertaks en bepaalt de nadere regels met betrekking tot hun bevoegdheid. »

Ten gronde

B.2.1. De eerste prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of de in het geding zijnde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat aan degene die een administratief beroep instelt tegen de beslissing waarbij hem een milieuvergunning voor de exploitatie van een inrichting van eerste klasse werd geweigerd, een dossiertaks van 10.000 frank wordt opgelegd, terwijl belanghebbende derden die een beroep instellen tegen de beslissing waarbij een milieuvergunning werd verleend, slechts een dossiertaks van 250 frank moeten betalen.

B.2.2. Uit de tekst en de voorbereiding van het decreet van 28 juni 1985 blijkt dat de aan de aanvrager van een milieuvergunning opgelegde dossiertaksen bedoeld zijn als bijdrage in de kosten die direct met de samenstelling van het dossier en de behandeling van de aanvraag zijn verbonden (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1984-1985/1, pp. 9 en 36). Dit blijkt onder meer, enerzijds, uit het feit dat inrichtingen waarop slechts een meldingsplicht en geen vergunningsplicht rust, geen dossiertaks moeten betalen, en, anderzijds, uit het feit dat de bijdrage in de kosten hoger is naarmate de behandeling van de aanvraag complexer is en dus meer kosten voor de overheid met zich meebrengt.

De dossiertaksen die door de aanvrager verschuldigd zijn bij het instellen van een administratief beroep tegen de beslissing waarbij de gevraagde milieuvergunning is geweigerd, moeten in dat verband worden beschouwd als zijnde verbonden met het feit dat de overheid de aanvraag opnieuw in haar geheel moet onderzoeken. Om die reden is ook bij het instellen van het administratief beroep in een gradatie in de dossiertaksen voorzien,

naargelang de beoordeling van het dossier ingewikkelder is en dus meer verrichtingen van de overheid vergt.

B.2.3. De dossierkosten die verschuldigd zijn door in artikel 24, § 1, 5°, van het decreet van 28 juni 1985 bedoelde natuurlijke personen of rechtspersonen die een beroep instellen tegen de aflevering van een milieuvergunning, zijn van een andere aard. Ze passen in het kader van de inspraak- en bezwaarprocedure die de decreetgever ten behoeve van derde belanghebbenden heeft georganiseerd, waarbij hij gekozen heeft voor een lage vergoeding die geen belemmering mocht vormen om hun beroepsmogelijkheid aan te wenden (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1990-1991, nr. 424/7, p. 20). Het gaat bovendien om een vast bedrag dat geen enkel verband vertoont met de door de overheid in het kader van de vergunningaanvraag gemaakte kosten.

B.3.1. Het staat aan de decreetgever om uit te maken wanneer hij het opleggen van dossiertaksen noodzakelijk acht en te bepalen welk bedrag daarbij gerechtvaardigd voorkomt. Het Hof kan die keuze slechts afkeuren indien zij tot een onderscheid in behandeling leidt dat strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.3.2. Uit het bovenstaande blijkt dat de dossiertaksen opgelegd aan de vergunningaanvrager, enerzijds, en aan de derde belanghebbende, anderzijds, een verschillende finaliteit hebben. Doordat de aan de exploitant van een milieuvergunningsplichtige inrichting opgelegde dossiertaksen verbonden zijn met de samenstelling en de behandeling van het vergunningsdossier, hanteert de decreetgever een objectief en pertinent criterium van onderscheid wanneer hij die kosten enkel in rekening brengt van de vergunningaanvrager.

B.3.3. De gevolgen van het onderscheid zijn niet onevenredig met de door de decreetgever nagestreefde doelstellingen. De opgelegde bedragen zijn immers niet van die aard dat ze de persoon die een vergunningsplichtige inrichting wil exploiteren, ervan zouden weerhouden een aanvraag voor een milieuvergunning of een administratief beroep tegen een weigeringsbeslissing in te dienen.

De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

B.4.1. De tweede prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of artikel 19*bis*, § 4, van het milieuvergunningendecreet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in zoverre het beroep van diegene die bij het beroepschrift een bewijs van volledige betaling gevoegd heeft zoals bepaald in paragraaf 4, ontvankelijk is, terwijl het beroep onontvankelijk is van diegene die de verschuldigde dossiertaks gedeeltelijk betaald heeft en bij het beroepschrift een bewijs van de gedeeltelijke betaling heeft gevoegd, doch niet binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van de kennisgeving waarin artikel 19*bis*, § 4, laatste lid, voorziet, het bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks gevoegd heeft bij het beroepschrift, alhoewel die taks inmiddels wel volledig betaald werd.

B.4.2. Artikel 19*bis* van het decreet van 28 juni 1985 bepaalt dat het niet bijvoegen van het bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks bij de vergunningaanvraag, van rechtswege de onvolledigheid van de aanvraag tot gevolg heeft. Indien het bewijs van betaling niet bij het beroepschrift is gevoegd, wordt de indiener van het beroep daarvan verwittigd. Indien hij binnen 14 dagen na die kennisgeving het vereiste bewijs van volledige betaling niet heeft overgelegd, is het beroep van rechtswege onontvankelijk.

B.4.3. Zoals de prejudiciële vraag geformuleerd is, wordt het Hof uitgenodigd zich uit te spreken over de opportuniteit van de opgelegde sanctie, wat niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort. Rekening houdend met de motieven van de verwijzingsbeslissing kan de vraag echter aldus worden begrepen dat het verschil in behandeling waarover het Hof wordt ondervraagd betrekking heeft op de rechtsbescherming van de aanvrager van een milieuvergunning. Wanneer de sanctie waarin artikel 19*bis* voorziet wordt toegepast, leidt zij immers tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep en belet zij de vergunningaanvrager ook nadien een beroep tot vernietiging bij de Raad van State in te stellen.

Vermits het recht op toegang tot de rechter aan eenieder op gelijke wijze is gewaarborgd, is het Hof bevoegd te oordelen over maatregelen die dat recht zouden beperken.

B.4.4. Door de ontvankelijkheid van het administratief beroep afhankelijk te stellen van het betalen van de op grond van artikel 19*bis* verschuldigde dossiertaks en van het leveren van het bewijs van betaling, heeft de decreetgever zich ervan willen verzekeren dat die met de vergunningaanvraag verbonden kosten ook werkelijk worden betaald.

De verplichting om het bewijs van betaling te leveren is een vormvoorschrift dat geen onevenredige last met zich meebrengt. Bovendien voorziet het decreet in een uitdrukkelijke verwittiging die de indiener van het beroep een tweede kans biedt om een vergetelheid alsnog recht te zetten. Ten slotte heeft de vergunningaanvrager steeds de mogelijkheid om een nieuwe vergunningaanvraag in te dienen wanneer het administratief beroep onontvankelijk blijkt. In die omstandigheden wordt niet op onevenredige wijze afbreuk gedaan aan de rechtsbescherming van de vergunningaanvrager.

De tweede prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel *19bis* van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, doordat het aan degene die een administratief beroep instelt tegen de beslissing waarbij hem een milieuvergunning voor de exploitatie van een inrichting van eerste klasse werd geweigerd, een dossiertaks van 10.000 frank oplegt.

- Artikel *19bis*, § 4, van hetzelfde decreet schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 25 september 2002.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

A. Arts